Esports | Marta Casas / Carla Serra | Actualitzat el 05/12/2019 a les 11:30

Bea Ortiz: «El waterpolo femení es comença a valorar perquè guanyem campionats»

Parlem amb la jugadora de waterpolo rubinenca que forma part de la selecció espanyola

Video: https://www.youtube.com/watch?v=619mNghelkc

Bea Ortiz va participar en els Jocs Olímpics d'estiu 2016 a la ciutat de Río de Janeiro. La waterpolista rubinenca es va formar al Club Natació Rubí, després va jugar amb el CN Sabadell durant tres temporades entre les quals va guanyar 13 campionats i actualment és jugadors del Club Natació Terrassa. A més, forma part de la selecció femenina de waterpolo d'Espanya. En una entrevista amb **RubiTV** ha explicat que "no es pot viure del waterpolo tota la vida perquè a diferència del futbol és un esport minoritari" però assegura que amb només 24 anys ja ha "fet realitat molts somnis".

- Com es definiria?

- Crec que sóc una persona bastant ambiciosa i auto exigent. La gent em diu que no m'haig d'exigir tant però és inevitable. Sempre vull més. Crec que sóc una persona molt treballadora i molt sacrificada i crec que això també a fet que arribi al més alt.

- Com va començar a jugar a waterpolo?

- El meu germà gran va començar a fer waterpolo quan era petit. Va començar a fer cursets, natació i després waterpolo. Temps després va començar el meu germà petit i després jo però no em va agradar. No m'agradava l'aigua i me'n vaig anar a gimnàstica. Anava a vegades amb els meus pares a la piscina mentre els meus germans entrenaven i un dia l'entrenador del meu germà em va fer provar un entrenament i em va agradar, i així és com vaig començar.

- Ha format part del món del waterpolo des de molt jove. Com és el dia a dia d'una esportista d'elit?

- Nosaltres tenim la temporada de selecció i la de club. La de club és bastant diferent de la de selecció. El nostre dia a dia es basa a anar al matí a entrenar, fem la sessió d'entrenament al matí, dinem, tenim temps lliure durant el migdia i a la tarda tornem a fer una sessió. Durant tota la setmana fem dues sessions i tenim una tarda lliure a la setmana que normalment són els dimecres, i els caps de setmana juguem. Si viatgem fora, potser juguem el cap de setmana sencer però si és aquí a casa només un partit el dissabte. A nivell de la selecció els entrenaments són molt més durs. També fem un al matí i un a la tarda però són moltes més hores.

- Aquest ritme de vida li ha costat moltes renúncies?

Sí, sobretot a l'estiu quan estem més en dinàmica de selecció que no parem i viatgem molt, i m'he perdut moltes coses, sobretot de la meva vida social. M'he perdut molts casaments que m'hagués agradat anar, he hagut de dir que no a molts sopars i a moltes festes. No puc planificar la meva vida social d'avui per demà o d'avui a 4 mesos vista perquè sé que no ho podré fer. És tot al dia a dia i anar fent-ho a poc a poc.

- Com compagina l'esport i la carrera?

- Jo vaig començar la carrera de Comunicació Audiovisual i Publicitat i Relacions Públiques a la UAB presencialment i just l'any següent em va fixar el Sabadell, un club més esportiu, més professional i en què les hores d'entrenament eren moltes més que les d'aquí a Rubí, i em vaig haver de plantejar el fet d'estudiar la carrera a distància per poder arribar a tot, perquè no tenia les facilitats que podia tenir. Ara mateix estic fent la carrera a distància per la UOC. M'organitzo en el temps que tinc entre entrenaments, a les nits o quan puc faig tots els treballs, i els exàmens sí que són presencials i, per tant, m'haig d'organitzar perquè no em coincideixi amb campionats.

- De la seva carrera esportiva, quin seria el millor moment que recorda?

- De millors moments en tinc més d'un. Un que recordo molt és quan va sortir la llista per les olimpíades del 2016 a Río que encara no sabíem si hi aniria o no i vaig veure el meu nom. Anar a Río és un somni fet realitat, independentment dels resultats va ser un dels millors moments de la meva carrera esportiva. I també quan vaig fer podi en els mundials de Budapest 2017 i al mundial del 2019, que són moments que no s'obliden mai.

- I el pitjor?

- Pitjors també n'hi ha més d'un. Sí que és veritat que les concentracions són bastant dures, sobretot quan estem fora, com quan marxem 20 dies, que estem tot el dia allà ficades i no podem fer res més que entrenar. El que té de bo estar entre nosaltres és que ens donem suport però aquests moments són durs. A més, a les concentracions no ens pot acompanyar la família. Als campionats ens poden venir a veure, però jo jugo, els veig un moment i me'n vaig, els veig puntualment, però a les concentracions no ens poden acompanyar.

- Com va prendre la decisió de marxar del Club Natació Sabadell al Terrassa?

- A mi em va fixar el Sabadell per tres anys i, sona estrany, però des que vaig arribar al Sabadell només he perdut dues finals de Champions, una a semis i l'altra a la final, les dues a penals, però tota la resta ho hem guanyat: totes les lligues, totes les copes de la reina, les Supercopes d'Espanya, Supercopes d'Europa... És molt motivador. Motiva molt estar en el més alt i guanyar una Champions, que també era un dels somnis que tenia i el vaig poder complir l'any passat. Però quan arribes a cert nivell et proposen uns projectes d'altres clubs amb altres persones, un ambient diferent, que a vegades el que necessites és sortir d'aquest ambient per entrar en un altre i començar altre cop de zero. El Terrassa em va proposar un projecte nou, molt motivador, amb molta il·lusió i crec que era el moment de poder canviar d'aires. Així que vaig agafar el projecte aquest motivador i no seguir en un club com el Sabadell.

- Es pot guanyar la vida jugant a waterpolo?

- El waterpolo no té res a veure amb el futbol. És un esport minoritari que poca gent coneix i no és un esport amb el qual et puguis guanyar la vida. Lògicament molts esportistes tenen un sou però és un sou per poder viure ara mateix, no per poder viure d'aquí a uns anys. És a dir, t'has de buscar la vida estudiant o fent altres coses perquè en un futur no viuràs d'això. Sí que és veritat que en la lliga hi ha molts més clubs masculins que cobren, més que femenins. En el femení potser estan cobrant les quatre o cinc primeres amb un sou que no és ni molt menys per poder viure, i en el masculí en comptes de ser quatre potser són set, però tampoc són sous per poder viure.

- Com a dona, creu que en l'àmbit esportiu es valora més als homes que a les dones?

- Ara sembla que menys. El waterpolo masculí i el femení estan més o menys a la mateixa línia. Abans sí que era una mica més exagerat però també és cert que ara l'esport femení, la selecció femenina, està començant a tenir més èxit, a guanyar, a tenir més nom, com el masculí, i sembla que ara es valora una mica més per igual.

- Com veu el panorama esportiu a la ciutat de Rubí?

- Pel que he pogut veure aquests últims anys el Sabadell i el Terrassa tenen bastants ajudes de l'Ajuntament, cosa que el Rubí no té, i hi ha moltes despeses que el Terrassa i el Sabadell poden fer gràcies a aquestes ajudes i el Rubí ho ha de fer però sense aquestes ajudes. Han de fer el que poden amb el que tenen per arribar el més alt. Jo crec que si algun dia el club pogués arribar al més alt, que és el que vol el Rubí per aquests esportistes, crec que els aniria bé una ajuda de l'Ajuntament.

Els clubs es financien sobretot amb les quotes de socis i per exemple el Sabadell sí que té molts patrocinadors, és un club molt gran. El Terrassa també en té, però no tants, i el Rubí en té però no són tant grans com els que tenen al Sabadell o al Terrassa i, per tant, no donen tanta ajuda al club.

- Està implicada en alguna entitat o acció social de la ciutat a banda de l'esport?

- La veritat és que ara mateix entre els estudis i el waterpolo, sobretot la selecció que em roba molt temps, no em puc vincular ni implicar a altres coses, tot i que si ho penso sí que m'agradaria, però no tinc temps.